

udfoldes, men dog ogsaa i vanskelige Tilfælde kan svigte, og derved mulig medføre Fare. Naar jeg nævner dette Spørgsmaal, er det ogsaa, fordi jeg efterhaanden har vundet den Opfattelse, at der selv inden for Jærnbaneadministrationen er Omraader, hvor der ikke er det nødvendige Samarbejde mellem de forskellige Administrationsgrene. Det er en Klage, jeg har hørt for mange Aar tilbage, og saa ofte er gentagen, at der mellem Statsbanens Ingeniører og Driftspersonalet ikke til alle Tider finder det bedste Samarbejde Sted, saa at Driften ikke saa sjælden er utilfreds, naar de skulle til at arbejde med de enkelte Anlæg og Indretninger, som Ingeniørerne have foretaget. Her er et Omraade, som jeg tror, det kan være rigtigt at gøre til Genstand for Overvejelse.

Jeg skal ikke komme ind paa meget af, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) ytrede om Ulykken ved Gentofte og alt, hvad han dermed satte i Forbindelse, men naar han sagde, at hele Pressen i Sommer var enig om, at det ikke var Lokomotivføreren, men Regeringen, der var Skyld i Ulykken ved Gentofte, turde det dog nok være en Overdrivelse. At der ogsaa er begaaet den væsentlige Fejl fra Lokomotivførers Side, at han kørte for stærkt og ikke var opmærksom paa de paa rette Maade hejste Signaler, turde dog være temmelig givet, og det kan man ikke forlange, at Regeringen skal sørge for.

Et Forhold, jeg vil tillade mig at berøre, er Indkvarteringen under de forskellige Øvelser, Militæret foretager i Aarets, navnlig i Sommerens Løb. Min Opmærksomhed er bleven henledt paa dette Forhold, som naturligt er, i det nordlige Sjælland, thi i visse Egne af denne Landsdel har det truffet sig saadan, at man har haft 3 forskellige ret byrdefulde Indkvarteringer i Løbet af sidste Sommer. Jeg ved ikke, om det er muligt at undgaa dette, om det ikke skulde være muligt at fordele denne Byrde, som Indkvarteringen er — og en ret betydelig Byrde — noget mere, end det sker; naar det nu indtræffer saaledes som i Aar, at først foregaaer de i København garnisonerende Fodfolksafdelingers March til Fægtningsskydningerne ved Frederiksværk frem og tilbage, med Indkvartering paa Vejen frem og tilbage i de Byer og Sogne, som de Afdelinger passere paa deres Vej. Dernæst har omtrent paa samme Tid Generalstaben en eller maaske flere Maalebrigader, der arbejde i disse Egne og ogsaa kræve Indkvartering for de ar-

bejdende Befalingsmænd og det Mandskab, som følger disse. Endelig komme saa de større Øvelser, som efter de gældende Bestemmelser skulle foregaa i Nærheden af Garnisonerne, og Indkvarteringen under disse af en Styrke, som maaske er ret betydelig i Tal og foregaaer i de samme Byer og Sogne, hvor de to andre Indkvarteringer ere foregaaede. Dette bliver til sidst til en Byrde, som hviler ikke ganske lidet tryk-kende paa Befolkningen. Nu vil jeg tillade mig at bemærke, at ganske særlig for disse Egne, og jeg tror for Befolkningen i Landet i det hele, gælder dette, at naar Militæret saaledes kommer ud i Indkvartering, er i Virkeligheden Befolkningen dets Venner, det bliver, saa vidt jeg ved, i Reglen godt modtaget og behandlet saa godt som Omstændighederne tillade det. Men nu er der en gammel Tale, som siger, at man skal sidde sin Ven nær, men man skal ikke sidde Laaret af ham, og den Tale tror jeg finder sin Anvendelse i dette Tilfælde, idet man gjorde vel i om muligt at ændre saa meget ved disse Forhold, at man ikke overbebyrdede Befolkningen eller gjorde den træt af at yde den Støtte, den i Virkeligheden her med god Vilje yder Forsvarssagen. Byrden kan, naar det gæntages eller strækkes ud over en længere Tid, være ret betydelig. Ikke saa meget den direkte Byrde i Form af Udgifter — Mandskabet afleverer jo som Regel sin Naturalforplejning, og Maden bliver saa tilberedt i de Bøndergaard, hvor det ligger — men det, der generer mest, er den Forstyrrelse i det daglige Arbejde, som Indkvarteringen foranlediger. Naar der er en 10—20 Soldater i en Bondegaard, følger det af sig selv, at der ikke udrettes meget. Samtaler mellem Soldaterne og Gaardens Folk forstyrre Arbejdet, og det kan ikke godt være anderledes.

Der er navnlig et Forhold, som har voldet nogen Ulejlighed. Folk, som have Indkvarteringer, ville jo gerne gøre det godt i alle Henseender for Soldaterne, saaledes ogsaa levere dem de bedste Lejer om Natten; men man savner Midler til at gøre, hvad man kunde ønske i saa Henseende. Skaffe Sengeklæder, naar det drejer sig om 10—20 Mand i en Bondegaard, kan man ikke, og Mandskabet skal saa anbringes i Halm. Nu ved jeg, at det flere Steder har været Befolkningen om at gøre at skaffe Tæpper, og man har haft stillet i Udsigt endogsaa fra højere stillede Befalingsmænds Side, at Tæpper skulde blive leverede de kvartergivende til Brug for Mandskabet; men til sidst viste det sig, at